

driemaal toe bij 't volk een echo voor dien uitroep te vinden. Wel ontkent zij later, dat zij heeft geroepen en beweert zij, in haar eerste examen, dat zij te dier tijd al sinds drie weken »zoo schor van verkouwenheid» was, dat zij geen geluid kon geven, maar naar den loop der verhooren komt ons de vraag van den Hoofd-Officier gewettigd voor, »of haar schorrigheid niet is veroorzaakt door haar Oranje boven roepen?»

Eindelijk trekt de wacht op. Zou 't nu nog mis wezen? en zij heeft daar straks nog tegen een zeker vrouwspersoon gezegd: »Het zal van avond wel lukken, ik heb ze ieder een flesch wijn beloofd.» Elzevier moest vernederd, zijn compagnie uit elkaar gedrongen worden, en zou dat nu *weer* mis loopen? Neen, dan medege-drongen en het manvolk nog eens aangespoord. »Toe jongens, haast u, ik heb je ieder een flesch wijn beloofd. Elzevier en de Compagnie naar de d.....» Is ook dat, volgens haar getuigenis, een half jaar later voor de Gecombineerde Vergadering afgelegd, een leugen, zelf erkent zij dat zij »Als zij een vroolijkheid in het hoofd had gehad,» en dat beteekent bij haar als zij een borrel gedronken had, wel meê zou gedaan hebben, en er is alle reden te gelooven, dat zij dien avond niet nuchteren was.

't Was een moeilijke tocht voor de wacht. Omgeven door een joelende menigte, die alle mogelijke Prinsenliedjes zong, was 't geen wonder dat luitenant van Zwyn-drecht ten laatste commandeerde »laadt 't geweer!» Dat hielp aanvankelijk. Dringers en dringsters hielden een weinig af. Maar op nieuw begon het gejoel. Gerrit van den Pals, makelaar in den Oppert, o. a. had tusschen die menigte eenige vrouwspersonen gezien »die liederen zongen vervuld met de woorden Hoogheid, Prins, Oranje en waarin o. a. telkens voorkwam »en ons Prinsje boven,